

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๖

ไม่ค่อยมีใครสอนภานา

ก่อนจ้งหัน

พระที่มาให้ต่างคนต่างสนใจข้อวัตรปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างมาเรื่อย ๆ ไร่ ๆ ไม่ได้ นะ ดูให้ละเอียดลออ ทุกสิ่งทุกอย่างถือเป็นงานของเรา เรามาประกอบความพากเพียรหา ความดีใส่ตน อะไรบกพร่องข้างนอก ความบกพร่องออกไปจากข้างในตัวเราเอง ๆ แต่ละ องค์ ๆ นะ อย่าถือว่าคนนั้นทำแล้วเราแล้ว ไม่แล้ว ถ้าเรายังไม่ทำ ความชั่วก็เหมือนกัน ไม่ ชั่วถ้าเราไม่ทำให้ตัวเอง ความดีถ้าเราไม่ทำให้ดีไม่ได้ นั้น ให้สังเกต ๆ นะ พระมานี้หลังไหล มาตลอด โอ้ย อย่างน่าเป็นแสน ๆ เป็นล้าน ๆ ตลอดมานี้นะ ศึกษาแล้วได้ผลประโยชน์ อะไรไปบ้างก็ไม่รู้นะ ให้พากันพิจารณาด้วยดี

เวลานี้ศาสนาของเรา ผู้ปฏิบัติตามศาสนานั้นแหละ ได้แก่พวกพระเรานี้แหละ ทำ เลอะ ๆ เทอะ ๆ มากที่สุดเลยเวลานี้ บอกว่ามากที่สุด ไม่มีที่ไหนปรากฏเหมือนปัจจุบันนี้ เลอะเทอะมากที่สุดเดียวพระเรา คำว่าพระเราให้ดูเรานะ อย่าไปดูที่ไหน มันเลอะเทอะมากที่สุด ข้อวัตรปฏิบัติที่เป็นศีลเป็นธรรมเกี่ยวกับเพศของพระนี่ไม่ค่อยสนใจ ไปหาโดดใส่ตั้ง แต่สวมแต่ถาดไปอย่างนั้นนะ ศีลธรรมนี้เป็นเครื่องประดับพระให้สวยงามไม่สนใจ ถ้าเป็น สวมเป็นถาดความเลอะ ๆ เทอะ ๆ ความมั่งใหญ่ใฝ่สูง ความเป็นบ้ายศบ้าลาภ เดียวนี้ พระเรากำลังเป็นบ้ายศนะ ไม่ทราบหาไปอะไรก็ไม่ทราบนะ ยศอะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่า ยศธรรม ธรรมมีในใจเท่านั้นเล็กน้อย ไม่สนใจกับยศ ๆ เย็ด ๆ อะไรละนะ เดียวนี้มันเป็น บ้าไปอย่างนั้นนะพระเรา โหย เลอะเทอะมากที่สุดนะ

บวชเข้ามา คำว่าพระ ๆ ก็ออกจาก วร ๆ ก็แปลว่า ประเสริฐแล้วนี่ นี่พระนามพระ พุทธเจ้าประทานให้แล้วพระ ภิกษุ ผู้ขอหรือผู้เห็นภัย นั้นแปลเสียบ้างวันนี้ ผู้เห็นภัยหรือผู้ ขอ เห็นภัยในวิภวสงสาร ขอก็คือบิณฑบาตขอทานเขากินไปวันหนึ่ง ๆ เพื่อส่งเสริมความ เห็นภัยของตัวเองให้หนาแน่นขึ้น แล้วจะได้มีสติตั้ง

เวลานี้พระเรานี้เลอะเทอะมากที่สุดนะ ไม่มีใครกล้าพูดตำหนิพระแหละ ต้องพระ เป็นผู้กล้าพูด เป็นผู้ตำหนิพระด้วยตนเอง เพราะต่างคนต่างเรียนหลักธรรมหลักวินัยมา ด้วยกัน ผิดถูกชั่วดีดูกันได้รู้กันได้ พูดกันได้เตือนกันได้ พระเราเตือนกันไม่ได้ไม่มีอะไรจะ เตือนได้ในโลกนี้ ผู้ที่ละทิฐิมานะตลอดเวลาก็คือพระเรา ไม่ใช่บวชเข้ามาสั่งสมทิฐิมานะ

เยอหยิ่งจองหอง ด้วยอาศัยเพศผ้าเหลืองเข้ามาครอบหัวเท่านั้น แล้วดินเหนียวติดหัวก็ว่าตัวมีหงอน นี่ละเสียมากนะพระเราเวลานี้ ขอให้ท่านทั้งหลายได้รู้เนื้อรู้ตัวนะ

ประชาชนญาติโยมเขาไม่กล้าตำหนิพระเขากลับบาป แต่พระไม่กลัวบาป อาจหาญชาญชัยต่อบาปต่อกรรม คือพระเรา ปัจจุบันนี้เลอะเทอะมากที่สุดเลย เป็นแบบพระหน้าด้านก็มีเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ เรายี่สลดสังเวชในนามของพระด้วยกัน จึงต้องเตือนกันได้ พระเตือนกันบอกกันไม่ได้ไม่มี ปวารณาแต่ละปี ๆ หมายความว่ายังงี้ ก็เปิดโอกาสเปิดช่องเปิดทางให้แนะนำตักเตือนซึ่งกันและกันได้ ทั่วประเทศเขตแดนปวารณากันทั้งนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วทำไมพระทั่วประเทศเขตแดน ซึ่งได้รับการปวารณาไปด้วยกัน ซึ่งกันและกันแล้วจะเตือนกันไม่ได้

พระเตือนกันไม่ได้ไม่มีใครเตือน ผู้ที่จะยอมละทฐิมานะ พร้อมทั้งจะละทฐิมานะของตัวเองนี่คือพระเรานั้นแหละ ถ้าพระเราไม่ยอมรับแล้วไม่มีใครรับในโลก อย่าไปสอนโยมเขาให้เสียเวล่ำเวลา เสียเวล่ำเวลาของเขาด้วย เสียประโยชน์ของเขาด้วยที่มาฟังพระตัวสั่งสมทฐิมานะ แต่ไปสอนเขาให้ละทฐิมานะ อย่าพูดนะ อายุตัวเองมากนะ ท่านทั้งหลายเป็นยังงี้เวลานี้ พวกเราเป็นพระรู้เนื้อรู้ตัวแล้วยัง บิณฑบาตอาศัยเขากินทั่วประเทศเขตแดน การมาปฏิบัติตัวทำยังงี้ ทำลายแต่ศาสนา แต่ชาติบ้านเมืองให้เหลวแหลกไปตลอดเวลา นี่เป็นงานของพระหรือ หรือนี่งานของสงฆ์ เป็นอย่างนี้หรือ

จะทำความดีความดีอะไร ก็ว่านั่นไม่ใช่กิจของสงฆ์ ๆ กิจของสงฆ์คือกำลังทำลายชาติบ้านเมืองและศาสนาด้วยความหน้าด้านนี้หรือ นี่กิจของสงฆ์หรือ อย่างไม่มียางอายทุกสิ่งทุกอย่าง ตื้อด้านหาญทำทุกอย่าง นี่หรือกิจของสงฆ์ พระในสมัยปัจจุบันนี้ ให้ท่านทั้งหลายไปคิดนะ พวกเราไม่คิดเองไม่มีใครคิดแหละ คนอื่นเขาไม่กล้าแตะ พระเขาไม่กล้าแตะ เขากลับบาป พวกเรานี้ขอให้รู้เรื่องราวซึ่งกันและกัน เตือนกันได้นะ พระเตือนกันไม่ได้หมดพุทธศาสนา ไม่มีเหลือแหละในหัวใจของพวกพระเรา ในเพศของพระเรา จะไม่มีเหลือ จำให้ตึ้นะ วันนี้เตือนเพียงเท่านี้ เพราะพระเณรที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรานี้เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ เป็นล้าน ตั้งแต่เริ่มเข้ามาสร้างวัดป่าบ้านตาด ไหลเข้าไหลออกตลอดเวลา

การแนะนำตักเตือนสั่งสอนต้องมีหนักมีเบา เพราะผู้ที่แบกหามา ส่วนมากมีแต่ความชั่วช้าลามกทั้งหนักทั้งเบา หนักอึ้งมาด้วยเจ้าของแต่ยังไม่รู้ แบกมาอย่างนั้นแหละนะ มองดูแล้วมันอกจะแตกนะ ขอให้พระลูกพระหลานจำเอาไปปฏิบัติ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑๒ บาท ๕๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๒๖ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจากมอบแล้วเวลานี้ได้ ๑๒๙ กิโล ๓๓ บาท ๔๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๒๕,๐๔๓ ดอลลาร์รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งมอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นทองคำ ๕,๖๘๙ กิโล ดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ เป็นจำนวน ๗,๓๒๕,๐๔๓ ดอลลาร์ จึงได้พูดกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย คราวนี้อ่าให้พลาดเถอะ หลวงตาจิตปักจุดนั้นเหลือเกินคราวนี้นะ จุดวันที่ ๑๒ เมษา ซึ่งเป็นวันครบรอบนี้นะ ควรจะได้ทองคำเรามอบเข้าคลังหลวงอีก ๕๐๐ กิโล เงินเราที่อยู่ในธนาคารเวลานี้ให้ต่ำกว่า ๑๒๐ ล้านนี่แน่ใจเลย ว่าไม่ต่ำ นอกจากสูงกว่านั้น คือเรายังไม่ได้ตรวจดูสมุดฝาก รวมบัญชีทั้งหมดแล้วถึงจะพูดได้

หลวงตาที่พาพี่น้องทำอะไรนี้ไม่มีละเคื่อนคลาด จิตแน่อนมาก เจียบขาดทุกอย่าง อะไรมาเหละ ๆ แหละ ๆ ไม่ได้ เราทำงานเป็นอย่างนั้น คราวนี้ยังงี้ก็ขอให้ได้ แหละทองคำเรา ให้ได้สัก ๕๐๐ กิโลเราก็จะพอใจ พอได้ ๕๐๐ กิโลนี้แล้วก็เป็น ๖ ตันกว่าเล็กน้อย จากนั้นก็ค่อยเดินไปอีกเรื่อย ๆ ไป

วันนี้ไม่เทศน์อะไรแหละ เทศน์สอนพระแล้วก็พอ เพราะเหนื่อยแล้วจะให้เทศน์อะไร ทางโน้นเขาก็ฟัง สหรัฐทางโน้นก็ฟัง วันนี้เห็นจะเทศน์เพียงเท่านั้นละ เทศน์มากก็เหนื่อยนะ เรามีหนักแน่นต่อพี่น้องทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องการภาวนานะ หลักพุทธศาสนาอยู่ที่ภาวนานะ หลักพุทธศาสนาที่แน่นหนามั่นคงในหัวใจชาวพุทธเรา จะฝังลงที่ภาวนา ดังที่อธิบายเมื่อวานนี้แล้ว เรื่องภาวนานี้สามารถที่จะกระตุ้นเตือนความดีทั้งหลายซึ่งเราบำเพ็ญไปให้หนาแน่นขึ้น ๆ เพราะด้านจิตตภาวนา การภาวนาทำลงไปนี่มันไม่ได้เหมือนธรรมดาณะ บางรายเกิดเร็วบางรายเกิดช้า ก็เหมือนเราขุดน้ำ ตาน้ำมันอยู่ต้นหรืออยู่ลึกเข้าใจไหมละ บางรายมันอยู่ต้นมันก็ถึงเร็วปั๊บปรากฏ ผู้ที่ลึกกว่านั้นไปมันก็ค่อยถึง แต่ยังไม่มันต้องถึงน้ำเข้าใจไหม น้ำนี้ขุดลงไปต้องถึงละ มีลึกมีตื้นเท่านั้นมันต้องถึงน้ำ อันนี้ความดีมีอยู่ เราจะขุดขนาดไหนขุดทุกวัน ๆ ทุกเวลา มันจะมีปรากฏขึ้นมา

โห เรื่องปรากฏทางอัศจรรย์ในจิตใจนี้ หลวงตาเคยได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว ๓ หน ที่บวชมาในศานากำลังเรียนหนังสืออยู่นั้น ๗ ปี เราก็ทำสะเปะสะปะ ไปตามประสาของเราที่สนใจภาวนานั้นเอง ทำไป แต่เราชอบพุทธโธ มีแต่พุทธโธ ๆ พอบวชแล้วก็ถามท่านพระครูท่าน อยากภาวนาจะให้ภาวนายังไง เอ้อ เอาพุทธโธ นะ เราก็ภาวนาพุทธโธ แหละ ท่านว่าอย่างนั้นนะ เราก็เอาไปทำภาวนา พอหยุดจากเรียนแล้วก็ไปทำภาวนา จะ

เดินจงกรมหรือจะนั่งภาวนา สละเวลาไว้ ๑ ชั่วโมงก่อนนอน นี่หมายถึงในขั้นต้นการเรียนนะ เวลามันหมุนเข้ากับการเรียนจริง ๆ อันนี้ก็ต้องลดลงการภาวนานะ คือเวลาหมุนทางการเรียนหนักเข้า ๆ จริง ๆ จะเข้าด้ายเข้าเข็มมันก็ต้องพักทางนี้หมุนทางนั้นมาก

เราทำมา ๓ ปี ปีแรกนี่แปลกประหลาดอัศจรรย์ พอภาวนาพุทโธ ๆ นี่ ภาวนาพุทโธ ๆ ไป วันไหนก็ทำไป มันก็ไม่รวมให้เห็นอย่างนั้นก็ทำไป ถึงเวลานอนก็นอน บทเวลายมันจะเป็น นั่น มันเป็นอย่างนั้นนะ จิตดวงเก่านั้นแหละ คน ๆ เก่านั้นแหละ ที่ทำภาวนาแต่วันนั้นมันเป็นอย่างนั้น พอภาวนาไป ๆ จิตเหมือนกับว่ามันติดตามันเรื่อย ๆ ๆ ๆ เหมือนเรตาดกแหไว้ที่นี่ จิตเวลามันจะรวมเหมือนเราจับจอมแหตึง ดิ้นแหมันก็หดเข้ามา ๆ กิริยาของดินแหหดเข้ามาได้แก่ กระแสของจิตมันหดเข้ามา ๆ หาพุทโธ พุทโธคือจอมแหเข้าใจไหม

จิตมันค่อยหดเข้ามา ที่นี้กิริยาของการหดของจิตนั้นมันทำให้เราสนใจติดตามอีก พุทโธถี่บีบเท่านี้หดเข้ามาถี่บีบ ๆ เข้ามาถึงจอมแห เรียกว่าจอมแหเราตึงเข้ามาแล้วมันก็เป็นกองแหใช้ไหมล่ะ เมื่อรวมดินมันเข้ามาหมดแล้วมันก็เป็นกองแห อันนี้เวลารวมกระแสเข้ามาแล้วมันก็เป็นกองผู้รู้ พอมาถึงนั้นแล้วรู้ก็เท่านี้แหละ โธ มันขาดสะบั้นไปหมดเลย ทำให้ไม่ถึงเป็นอย่างนี้อัจฉริยะ อัศจรรย์เกินคาดเกินหมายเพราะเราไม่เคยเห็น ทำให้จึงเป็นอัศจรรย์ ใจ ความอัศจรรย์นี้จะมันไปกระตุกความแปลกประหลาดอัศจรรย์อันหนึ่งที่มันเป็นอยู่ในจิตนี้ ให้เคลื่อนไหว เพราะมันไม่เคยเห็น โธ ทำไมเป็นอย่างนี้ พุดอะไรก็พุดไม่ถูกนะ ที่นี้ก็เหมือนว่าแม่น้ำมหาสมุทรกว้างแสนกว้าง มันมีเกาะอยู่เล็ก ๆ เกาะหนึ่งอยู่นั้น นอกนั้นเป็นมหาสมุทรกว้างขวาง สุดสายตา แต่จุดที่จิตรวมนี้ เป็นเกาะนะ จุด ๆ นี้ อัศจรรย์อยู่ตรงนี้นะ ขาดไปหมดเลย นอกนั้นขาดหมด ทำไมเป็นอย่างนี้จิตเรามันอัศจรรย์ไม่นานนะ แต่มันก็ได้เป็นพยาน

พอรวมเข้าไป ใจความอัศจรรย์นั้นแหละไปกระตุกอันนี้ อันนี้เลยเคลื่อนออกมา จะทำอย่างเก่ามันไม่ได้เสีย นั่น วันนั้นทั้งวันเรียนหนังสือนี้ จิตไม่อยู่นิ่งอยู่กับภาวนา เห็นไหม มันเป็นเองของมันนะ มันติดอยู่นั้นทั้งวัน ถึงเป็นไปแล้วผ่านไปแล้วก็ตาม แต่อารมณ์อันหนึ่งที่มันไม่ผ่าน มันติดอยู่นั้น มันตีตมตำมันอะไรพุดไม่ถูก เรียนหนังสือก็เรียนวนกันอยู่กับอันนั้นแหละ วันหลังจะเอาใหญ่ ฟาดวันหลังไม่ได้เรื่อง ไม่ได้เรื่อง ๆ ไปเรื่อย ๆ เลย ขี้เกียจ เอา ช่างหัวมันเถอะ ปล่อยตามเรื่อง คือเราไปยึดสัญญาอดีตที่เป็นมาแล้วนั้น มันยึดอยู่นั้นมันก็ไม่รวม มันเป็นสัญญาอยู่ข้างนอก ที่นี้พอปล่อยแล้วอะไรช่างหัวมันเถอะ ทำตามประสีประสา ที่นี้มันก็ปล่อยอารมณ์ข้างนอกมา เป็นอีก ๆ ก็แบบเก่านั้นแหละ วันหลัง

ชัยบ่อก็ก็เป็นบ้าเหมือนเก่า นี้รวมแล้ว ๓ หน เราเรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี ภาวนา เพราะเรา ภาวนาอยู่ตลอด ไม่ให้ใครทราบนะ มันหากเป็นอยู่ในใจ เรื่องที่จะพูดเรื่องภาวนาให้เพื่อน ผูกฟังไม่มีเลยนะเรา เขามาเป็นลึงก็ลึงด้วยกัน กิริยาท่าทางอะไรพูด ลิงของพระว้างนั้นเถอะ

กิริยาของพระที่ใช้หยอกเล่นกันอะไรพูดอะไรเป็นเหมือนลิง แต่มันลิงของพระเท่านั้นเอง ไม่ได้ลิงแบบฆราวาสเข้าใจไหม เป็นกิริยาหยอกเล่นของพระ เขาเล่นยังไงเราก็เล่นกับเขาได้สบาย ๆ เรื่องภาวนาไม่ให้อ่านเลยนะ ไม่ให้อ่านเลย ที่เข้าอยู่ในห้องเงียบ ๆ ทำอะไร หมู่เพื่อนมาถามหา อย่างนั้นละถามกัน ทำอะไร เอ้า คนมันตายเป็นนะ ต้องมีเวลานั่งเวลา นอนบ้างสิ นั้น เวลานั้นนั้น แต่เอา ๒ อย่าง มันต้องมีเวลานั่ง เวลานั้นนอนบ้างสิ อันเขาจริง ๆ คือนั่งภาวนาไม่บอกอันนี้

นั่นละที่เรื่องอัศจรรย์เราเห็นอันนั้นนะ ได้เอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เรียน หนังสืออยู่ ๗ ปีเป็น ๓ หน อัศจรรย์ทุกครั้งทีเดียว วันนั้นทั้งวันจิตจะไม่ไปไหนเลย มันจะ หมุนอยู่กับอันอัศจรรย์นี้ ตีเม็ดอยู่ตลอดเวลา นี่ละมันแปลกประหลาดนะจิตนี้ ยิ่งมันค่อย เป็นไป ๆ ที่นี้การทำคุณงามความดี การระวังเนื้อระวังตัวมันจะค่อยเป็นของมันไปเองนะ ตัวนี้ตัวจิตตัวค่อยเตือน เราจะทำอะไร ๆ ไม่ได้ไม่งามอันนี้จะเตือน ๆ มันจะเป็นเอง มัน เป็นใครก็รู้เองละนะ พอจิตมันเกี่ยวข้องกับภาวนาเข้ามีความสงบเย็นใจเข้ามา มันจะได้ หลักรธรรมอันหนึ่งเข้ามาคอยเป็นเบรกห้ามล้อ หรือเป็นคันเร่งหรือเป็นอะไรอยู่ในนั้นเสร็จ

อะไรที่จะหมุนไปทางชั่วนี้มันเหมือนกับเหยียบเบรก ๆ อย่างนั้นละ มันเตือน นี่ละ การภาวนาเป็นของสำคัญมากนะ เราเคยทำมาแล้วที่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้เพื่อให้เป็น คติเครื่องเตือนใจ เวลาหนักเข้า ๆ ที่นี้ อะไรอยู่กับหัวใจนี้หมด จะผิดถูกชั่วดี อะไรมันจะ เตือนอยู่ในนี้ เตือนอยู่ในนี้เรื่อย ๆ ธรรมะละเอียดในจิต จิตละเอียดล่อเข้าไปเท่าไร ๆ อันนี้ยิ่งละเอียดเตือนเรื่อย ๆ นั่นท่านว่าธรรมเกิดเข้าใจไหม ธรรมในใจ ถ้าเป็นเรื่องของ บาบผู้สร้างแต่บาปก็มีตั้งแต่บาปนั้นละลากไปเตือนไปเรื่อย ลากไปเรื่อยเตือนไปเรื่อยใช้ ใหม ผู้ชอบทำบาป ที่นี้ผู้ทำคุณงามความดีทำบุญมีการภาวนา อันนี้เตือนทางด้านธรรมะ ผิดถูกชั่วดีอะไรคอยเตือน ๆ เสมอ ไปเรื่อยนะ เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครมาบอกละ หากเป็นขึ้น ในใจตัวเอง หากรู้ในตัวเองอีกแหละ

นี่เรียกว่าธรรมเกิด ธรรมอยู่กับใจ เวลาโอกาสของธรรมที่จะเกิดได้เกิดทั้งนั้นแหละ เวลาโอกาสของกิเลสเกิด ๆ ตลอดเวลาเช่นเดียวกัน ทางไหนมีกำลังมาก ทางนั้น จะหนักเข้าไปเรื่อย ๆ อย่างที่กิเลสมันมีหนามากอยู่ในหัวใจเรา มีแต่กิเลสวันยังค่ำ ตั้งแต่

ตื่นนอนคิดแต่เรื่องกิเลส การดูการเห็นการได้ยินได้ฟังมีแต่เรื่องกิเลสทั้งนั้น เป็นอัตโนมัตของมันเป็นนะ

ทีนี้เวลาหมุนทางด้านธรรมะ ทีแรกก็ถูไถไปมาหลายครั้งหลายหนมันก็ค่อยมีต้นทุนเข้ามา ๆ ต่อไปธรรมก็มีกำลัง ๆ เลยหมุนไปเป็นอัตโนมัตได้เหมือนกันเลย เวลาธรรมหนักเข้าในใจแล้วเป็นอัตโนมัตเหมือนกัน คือแก้กิเลส ธรรมแก้กิเลสโดยอัตโนมัต เหมือนกิเลสผูกมัดสัตว์โลกเป็นอัตโนมัตเหมือนกันหมดอันนี้นะ แต่โลกไม่รู้ เวลาทำอันนี้แล้วมันถึงได้เอามาเทียบกันปั๊บ โห เป็นอย่างนี้เอง เวลากิเลสผูกมัดสัตว์โลกนี่ก็เป็นอัตโนมัตเหมือนกัน เราไม่ได้คิดแหละว่ากิเลสพาติดอย่างนั้นพาปรุงอย่างนี้เป็นอัตโนมัต ไม่เคยคิด หากเป็นในตัวของตัวเอง ทีนี้เวลาธรรมะเข้ามา ๆ ถึงขั้นอัตโนมัตแล้วธรรมะก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง อ้อ ธรรมะแก้กิเลสนี้ก็แก้อัตโนมัตเหมือนกันกับกิเลสผูกมัดสัตว์โลก บอกเองในตัวไม่ต้องไปถามใคร

ทีนี้อยู่ที่ไหนก็เป็นแต่วิธีแก้กิเลส ๆ ตลอด ๆ เลย นี่เรียกว่าอัตโนมัต คือไม่ต้องบังคับบัญชา หากเป็นอยู่ในนั้นหมุนอยู่นั้น คลี่คลายออก ๆ แก้ออก ๆ ๆ แต่ก่อนมีแต่มัดเข้า ๆ เรื่องของกิเลสมีแต่มัดเข้า ทีนี้พอธรรมะมีกำลังแล้ว ธรรมะนี่คลี่คลายออก ๆ เบิกออก ๆ พุ่งออก ๆ เรื่อย นี่ก็เคยพูดให้ฟังแล้วตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัตจนกระทั่งถึงมหาสติ มหาปัญญาเชื่อมโยงถึงกัน มหาสติมหาปัญญานี้มันซึมซาบเลยเซียวนะ ละเอียดขนาดนั้น ซึมไปเลย จึงพูดไม่ถูกนะ แต่ความเป็นไม่สงสัย ใครเป็นเข้าก็รู้อเอง มันซึมซาบ

ถ้าจิตเป็นอย่างนั้นแล้วเรียกว่า ทางที่จะหลุดพ้นจากทุกข์นี้เบิกกว้างออก ๆ ทุกข์เหมือนกับเสือโคร่งเสือดาว มหาภัยอันตรายวิ่งติดตาม ธรรมะลากออก ๆ ให้พ้นอันนี้ มันมีน้ำหนักอย่างเดียวกัน พวกกันพิจารณาอะ เรื่องภาวนาสาคัญมาก พุทธศาสนาเราไม่ค่อยมีใครสอนภาวนา ทั้ง ๆ ที่พระไตรปิฎกสอนเรื่องภาวนามากต่อมากนะ ผู้ไปเรียนมันไม่สนใจภาวนา ก็เลยไม่เอาภาวนามาพูด เอาแต่ขั้นแต่ภูมิมาพูดไปเสีย เลยเป็นกิเลสไปหมดเสีย เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นนะ ต่อไปนี้ให้พระละ

โยม กราบเรียนท่านหลวงตาครับ วันนี้มีเรื่องขออนุญาตหลวงตา ดังนี้ครับ เนื่องด้วย เดือนมีนาคม ๒๕๔๖ ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด และราษฎรทุกหมู่เหล่าได้ประชุมลงมติ มอบหมายให้ คุณพ่อและคุณแม่วนิดา จากจังหวัดอำนาจเจริญ มานิมนต์พระธรรมวิสุทธิมงคลรับผ้าป่าช่วยชาติ ฟังธรรมะรักษาชาติ ดังพระราชปณิธานขององค์สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ดังนี้

คิดถึงพ่อ พ่ออยู่ คู่กับเจ้า

ชาติของเรา คงอยู่คู่ พระพุทธศาสนา
 พระพุทธศาสนา อยู่ยงคู่องค์กษัตริย์ตรา
 พระศาสดา ผাগไว้ ให้คู่กัน
 ท่านพระธรรมวิสุทธิมงคล ผากไว้ให้รักชาติ
 โยมก็หาญอาสาเป็นผู้นำ นำผ้าป่าช่วยชาติ
 นิพพานแล้ววิญญานพ่อพระธรรมวิสุทธิมงคลยังรักชาติ ช่วยชาติ
 ท่านหลวงตามหาบัวเคยเทศน์สั่งไว้ว่า เมื่อนิพพานแล้วงานนิพพานของหลวงตา
 เงินทั้งหมดจะนำเข้าสู่คลังหลวงเป็นเงินก้อนสุดท้าย ช่วยชาติอีกเช่นกัน

หลวงตา เออ ถูกต้อง

โยม จึงขอสดุดีคุณพ่อพระครูบาอาจารย์ พระธรรมวิสุทธิมงคล หลวงตามหาบัว
 เป็นภาษาจีนซึ่งเมื่อหลายเดือนก่อนผมเคยกล่าวไว้แล้วนะครับ (จิ้ง จง เป้า หัว)

หลวงตา แปลว่ายังไง

โยม แปลว่า รักชาติสุดชีวิต แม้ร่างเป็นผุยผงก็ยังรักชาติ ช่วยชาติไทย นี่คือพระ
 ประวัตินึ่งหนึ่งของพระธรรมวิสุทธิมงคล ผู้ปรารถนาเปรี๊ยะทางเศรษฐกิจ ชาญชัยกล้าหาญ สู้
 แม้กระทั่งชีวิตนี้ ยกให้ชาติไทยเป็นเดิมพัน

ต้องขออภัย คุณแม่วนิดา และบรรดาศิษย์หลวงตาทั้งหมดในที่นี่ที่ใช้เวลาล่วงเกิน
 มามาก ขอเรียนเชิญคุณแม่วนิดา ประธานฝ่ายประสานงานจัดงานผ้าป่าช่วยชาติ ซึ่งมี
 หนังสือมอบหมายจากท่านผู้ว่าราชการจังหวัดมากราบนิมนต์หลวงตามหาบัว รับผ้าป่าช่วย
 ชาติ เทศน์ธรรมะรักชาติให้กับราษฎรชาวจังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดใกล้เคียงครับ

หลวงตา เออ แล้วหนังสือนี้จะให้พระท่านไปดู

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวินต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com